

Publicerad 2008-07-27 04:52 av Sleepy

Tom en blind ser bättre än dig.

Jag skulle kunna gå med skärsår på mina handleder.

Du skulle inte se.

Jag skulle kunna sitta framför dig med en pistol riktad mot mitt huvud.

Du skulle inte se.

Jag skulle kunna mäta snarans ögla runt mitt huvud.

Du skulle inte se.

Men nu har jag inget utav det där.

Bara att brustet hjärta som inte läkt ännu.

Mina ögon är liv lösa.

Känslorna är bortblåsta.

Jag bara vandrar omkring som en sombie.

En som är död men ändå fortsätter gå.

Men du märker det inte.

Så länge jag andas syns jag inte.

Då är jag osynlig.

Men om jag öppnar min mun.

Säger nått på skoj.

Då blir jag ner tystad.

Men inte alltid.

För ibland hör du mig inte.

Inte när du är för upptagen i ditt egna.

Men där är du inte ensam.

Du klamrar dig fast vid någon annan där.

Nu vill jag inte andas.

Vill inte synas eller höras.

Vill inte se eller höra.

Men jag sitter där.

Tyst och blundar.

Du ser mig inte.

Konstigt...

Jag har inte slutat andas helt.

Bara i några sekunder.

För längre orkar jag inte.

Men jag vill inte bli ner tystad med orden "det räcker" eller "sluta nu."

Jag vill synas jag vill höras.

Jag vill att du ska se,
se vad du har hjälpt till att skapa.
Höra vad du har hjälpt till att skapa.

En blind man skulle se min smärta mer än du.
En döv kvinna skulle höra mig skrika av smärta.
Men du som båda har din syn och hörsel kan varken se eller höra.
För det ända du märker är kärleken i ditt hjärta.

Till henne som man inte kallar MAMMA.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sleepy med Poeter.se id #21362 innehar upphovsrätten